

การบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

Modern Local Management in Chonburi Province

วิชาญ สุธรรมพงษ์,¹ กานต์พิสุทธิ์ ยุกตานนท์² และ ธาณี ชาวสวน³
Vichan Suthampong,¹ Kanpisut Yuktananda² and Thanee Chaosoun³

นักวิจัยอิสระ,^{1,3} ทรีออคิเดส ไทยเฮิร์บ²

Independent Researcher,^{1,3} Three Orchids Thai Herb²

Email: vichan.s14@outlook.co.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี 2) เพื่อศึกษากระบวนการของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี และ 3) เพื่อเสนอแนวทางในการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า ผู้นำนักเฉลี่ยด้านการบริหารทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.08 ค่า S.D. เท่ากับ 0.89 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่ด้านการวางแผนกลยุทธ์และด้านการดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นระบบเป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุดที่ 2 อันดับแรกทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่เดียวกันด้านการจัดสรรใช้ทรัพยากรมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

น้ำหนักเฉลี่ยด้านบุคลากร ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.14 ค่า S.D. เท่ากับ 0.89 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความรู้ความสามารถและด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหาเป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุดที่ 2 อันดับแรกทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่เดียวกันด้านการควบคุมมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก

ระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.18 ค่า S.D. เท่ากับ 0.88 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการพัฒนาสังคมมีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านความทันสมัยแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวมแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนด้านรูปแบบการปกครองมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: การบริหารจัดการ; ท้องถิ่น; ยุคใหม่; จังหวัดชลบุรี

Abstract

The objectives of this research are 1) To study the problems of modern local administration in Chonburi Province. 2) To study the process of modern local administration in Chonburi Province and 3) To propose guidelines for modern local management in Chonburi Province. This research is quantitative research. The sample groups used in this research are: The sample population in Chonburi Province was 400 people. The research tools used were questionnaires.

The research found that The average weight for all 3 aspects of management was 3.08. The S.D. value was 0.89. The results were at a moderate level. While strategic planning and systematic operations were the areas with the highest average weights, the top two were all at a high level. At the same time, the resource allocation aspect has the lowest average weight, which results in that is at a moderate level.

The average weight for personnel in all 3 areas was 3.14. The S.D. value was 0.89, which can be interpreted as being at a high level. While knowledge, ability and problem-solving acumen were the areas with the highest average weight, the top two were all at a high level. At the same time, the control side had the lowest average weight, which resulted in a high level.

The level of local management in the modern era has an average weight of all 5 aspects equal to 3.18, an S.D. value of 0.88, which can be interpreted as being at a high level. While the social development aspect had the highest average weight, the result was found to be at a high level. Followed by orderliness and orderliness, the results were found to be at a high level. In terms of modernity, the results were found to be at a high level and responsibility for the public, the results were found to be at a high level, respectively. The form of governance aspect had the lowest average weight, which resulted in a moderate level.

Keywords: Management; Local; Modern; Chonburi Province

บทนำ

ปัจจุบันการบริหารจัดการเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นต้องศึกษาสภาพปัญหาเพื่อนำมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เข้ากับสถานการณ์ทันยุคทันต่อเหตุการณ์นั่นเองเช่นเดียวกับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรีนั้นเป็นเมืองท่องเที่ยวเป็นเมืองอุตสาหกรรมเป็นเมืองที่มีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามและมากมายดังนั้นการศึกษวิเคราะห์การบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรีถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจยิ่ง จากปัญหาที่เกิดขึ้นการขับเคลื่อนของสังคมโลกที่แปรเปลี่ยนตลอดเวลาและรวดเร็วทำให้ในบางครั้งการบริหารจัดการอะไรหลายอย่างไม่สามารถตามได้ทันและไม่

เกิดการเปลี่ยนแปลง การบริหารจัดการท้องถิ่นก็เช่นกันบางคนอาจจะยึดติดกับรูปแบบการบริหารเดิม ๆ จนย่ออยู่กับที่ขาดการพัฒนาแต่ด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนไปรวดเร็วขนาดนี้การบริหารจัดการจึงมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องให้เหมาะสมกับยุคใหม่เพื่อผลประโยชน์ของประชาชนส่วนรวม สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นผลมาจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมทำให้ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเปลี่ยนแปลงไป สถาบันทางสังคมอันดับแรกที่มีมนุษย์แต่ละคนจะมีประสบการณ์ตรงตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตที่ต่างมีความแตกต่างกันมีวิถีการดำเนินชีวิตแตกต่างหลากหลายโดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคมต่อเนื่องมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วก่อให้เกิดการตัดสินใจและบทบาทหน้าที่ที่ดีสู่สังคมขนาดใหญ่ในระดับประเทศได้ (ธศรัฐษาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์สังคม จึงเป็นธรรมชาติที่มนุษย์จะต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน มีการทำงานและแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบตามบทบาทของแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย ปัญหาทางสังคมและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมรวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมส่งผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ปัญหาเหล่านี้ลุกลามไปสู่ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง แม้กระทั่งศาสนา จนเกิดขบวนการที่นำปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้โยนไปสู่การแบ่งแยกทางสังคม จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม (ธศรัฐษาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2562)

ปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ผู้คนในสังคมทั้งเด็กและ ผู้ใหญ่สามารถที่จะเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น แต่เนื่องด้วยปัจจุบันทั่วโลกกำลัง เผชิญกับสถานการณ์การแพร่กระจายเชื้อ COVID-19 จึงทำให้การเว้นระยะห่างทางสังคมถูกนำมาเป็นข้อกำหนด ที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมของผู้คนในหลายประเภท (ธศรัฐษาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

สรุปการบริหารจัดการท้องถิ่นในปัจจุบันต้องมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา ด้วยการเข้าสู่ในยุคสมัยใหม่ที่มีเทคโนโลยีสารสนเทศที่ถูกพัฒนาก้าวหน้าขึ้นมามากมาย การสื่อสารพฤติกรรมของคนในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอาจจะทำให้เกิดผลกระทบกับการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบเดิมนั้นไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของคนในสังคมได้ เพราะฉะนั้นการบริหารจัดการท้องถิ่นจึงต้องมีการแก้ไขและพัฒนาเพื่อให้เศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรมสามารถไปต่อได้ในยุคปัจจุบันหรือยุค AI (ปัญญาประดิษฐ์)

การบริหารจัดการท้องถิ่นสมัยใหม่ หากภาครัฐยังบริหารงาน แบบเดิมในสถานการณ์ใหม่เช่นทุกวันนี้ ก็อาจจะไม่ได้ทำอะไรในสิ่งที่ประชาชนต้องการ เพื่อเป็นการรองรับการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคใหม่ “ฟื้นฟูเมือง” เพื่อเตรียมตัวตั้งรับและปรับกลยุทธ์ให้เจอ “จุดสมดุล” ของเมือง เพื่อพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสมาขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม สู่เศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ เพื่อฟื้นฟูทั้งคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจให้ดีขึ้น ภายใต้การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ควบคู่ไปกับการบริหารจัดการสภาพแวดล้อม เมืองให้ดีขึ้น เพราะเชื่อว่าคุณภาพชีวิตที่ดีจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ดี (วัฒนา นนทชิต และคณะ, 2565)

ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมในท้องถิ่น และมีอาจปฏิเสธได้ว่าบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทย มีความสำคัญและใกล้ชิดกับการดำรงชีวิตของประชาชน

โดยเฉพาะบทบาทในการจัดบริการสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของประชาชนในแทบทุกด้าน ตลอดจนทุกภาคส่วนในสังคม และจากหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงในการร่วมกันพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นในพื้นที่ต่าง ๆ มากน้อยแตกต่างกันไป ทั้งในแง่ของนโยบายเพื่อจัดสรรงบประมาณสู่ท้องถิ่น และในแง่ของการปฏิบัติผ่านแนวทาง “การนำร่อง” หรือ “ต้นแบบ” ซึ่งที่ผ่านมาพบว่า เกิดความสำเร็จเฉพาะพื้นที่ที่มีการรวมตัวกันอย่างเข้มแข็งของคนในชุมชนท้องถิ่นนั้น และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับหน่วยงานภายนอกที่รับผิดชอบโดยตรงแต่เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่าพื้นที่ดังกล่าวยังถือว่ามีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับท้องถิ่นทั้งหมด และแม้ว่าการใช้รูปแบบการนำร่องหรือต้นแบบจะเป็นแนวทางที่ดี แต่เมื่อขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณ การจัดสรรกำลังคน และความไม่ต่อเนื่องของการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ชุมชนท้องถิ่นบางแห่งก็มักขับเคลื่อนกิจกรรมในชุมชนได้อย่างลำบาก (สุนทรชัย ชอบยศ, 2561)

ท้องถิ่นมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาตลอดมาเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของแต่ละช่วงเวลา ซึ่งปัญหาและอุปสรรคหลายประการที่ทำให้การปกครองท้องถิ่นไม่สามารถ อำนวยประโยชน์ให้กับประชาชนได้อย่างเต็มที่ตามวัตถุประสงค์ในการปกครองประเทศโดยเฉพาะวัตถุประสงค์หลักในการปกครองท้องถิ่นคือ การให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเมืองการปกครองโดยมีตัวแทนของประชาชนในรูปของกรรมการชุมชนที่ทำหน้าที่แทนประชาชนในการบริหารจัดการท้องถิ่น (พระบุญเพ็ง สิทธิวงษา และคณะ, 2562)

การบริหารจัดการท้องถิ่นที่ดีในยุคสมัยนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่ใคร ๆ คิดกัน เพราะการบริหารจัดการท้องถิ่นที่ดีต้องอาศัยผู้บริหารและข้าราชการที่มีความเป็นมืออาชีพสูง ยึดหลักการทำงานที่รวดเร็ว แม่นยำ และตอบสนองต่อความต้องการที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ ดังนั้น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศจึงเป็นทางเลือกสำคัญหนึ่งที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการทำงานได้ หลากหลายบริบท อาทิ ระบบขนส่งและจราจร ระบบบริหารจัดการพลังงานไฟฟ้า ระบบควบคุมด้านความ ปลอดภัยและความมั่นคง ระบบตรวจสอบสถานะและการจัดการโครงสร้างพื้นฐาน ระบบบริหารจัดการขยะ ระบบบริหารการให้บริการของหน่วยงานราชการ เป็นต้น จึงส่งผลให้ประชาชนมีความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต เพิ่มความปลอดภัยและการเข้าถึงข้อมูล ที่สำคัญสามารถเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการบริหารงานท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น (ณัฐธัญชชา ไชยประเสริฐ, 2565)

สรุปผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการท้องถิ่นในยุคสมัยใหม่การพัฒนาก้าวหน้าขึ้นของสังคมทำให้รูปแบบการใช้ชีวิตประจำวันค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม จึงต้องปรับเปลี่ยนไปตามสังคมเพื่อเป็นไปตามบริบทในสิ่งที่ประชาชนมีความต้องการการบริหารจัดการท้องถิ่นจึงต้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงเพื่อประสิทธิภาพ และมีความรวดเร็วในการปฏิบัติงาน ผนวกกับการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และในจังหวัดชลบุรีเป็นจังหวัดเศรษฐกิจที่ทำรายได้ให้กับประเทศมานานมีนักท่องเที่ยวเข้ามามากมาย การบริหารจัดการท้องถิ่นในจังหวัดชลบุรีจึงต้องมีการจัดการให้เหมาะสมกับสมัยใหม่เพื่อที่จะเป็นหน้าเป็นตา

ให้กับประเทศได้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี เพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาต่อให้สังคมมีความก้าวหน้าต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี
2. เพื่อศึกษากระบวนการของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี
3. เพื่อเสนอแนวทางในการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์สังเคราะห์สรุปให้เห็นถึงการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรในจังหวัดชลบุรี จำนวน 1,583,672 (DOH กรมอนามัย, 2565) กลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบถามในครั้งนี้ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีจำนวนมาก มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ (Stratum) เพื่อให้ข้อมูลที่ได้อาจมีความครบถ้วนครอบคลุมและคำนวณหาจำนวนตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากประชากรในจังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2560)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการศึกษาวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นโดยการศึกษาดูเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในการศึกษาตามกรอบแนวคิดของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ส่วนประกอบของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในจังหวัดชลบุรี โดยมีลักษณะเป็นคำถามเลือกตอบ 1 ข้อ จากตัวเลือกหลายข้อ ประกอบด้วย 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา และ 4) อาชีพ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการบริหาร ประกอบด้วย 1) การวางแผนกลยุทธ์ 2) การจัดสรรใช้ทรัพยากร และ 3) การดำเนินการอย่างเป็นระบบ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านบุคลากร ประกอบด้วย 1) ความรู้ความสามารถ 2) ไหวพริบการแก้ไขปัญหา และ 3) ความคิดสร้างสรรค์

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ประกอบด้วย 1) ความทันสมัย 2) ความเป็นระเบียบเรียบร้อย 3) การพัฒนาสังคม 4) รูปแบบการปกครอง และ 5) ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูล ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง แจกจ่ายและเก็บแบบสอบถามทางออนไลน์และออนไลน์จากประชากรกลุ่มตัวอย่าง รับแบบสอบถามกลับคืน ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับด้านการบริหาร ร่วมกับด้านบุคลากร และระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยจากตัวแปรต่าง ๆ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามความคิดเห็นของประชากรในจังหวัดชลบุรี โดยการลงรหัสข้อมูลที่เก็บได้ทั้งหมดเพื่อเตรียมสำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติ หลังจากนั้นจึงใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติทั้งเชิงพรรณนา เพื่อวิเคราะห์น้ำหนักของด้านแต่ละด้านที่ศึกษาและใช้สถิติเชิงอนุมาน เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างด้านการบริหาร และด้านบุคลากร

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างประชากรในจังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 234 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 58.5 และเป็นเพศชาย จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.5 เป็นผู้มีอายุระหว่าง 26-40 ปี จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.75 รองลงมาผู้มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 25.25 ผู้มีอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.75 ผู้มีอายุไม่เกิน 25 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 และผู้มีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.25 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 42.25 รองลงมาระดับปริญญาตรี จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75 และส่วนใหญ่เป็นพนักงานของรัฐ จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมาทำอาชีพทั่วไป จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.75 และยังไม่ทำงาน จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.25 ตามลำดับ

2. สรุประดับค่าเฉลี่ยของด้านที่ศึกษา

2.1 ด้านการบริหาร

ตารางที่ 1 ภาพรวมของด้านการบริหาร

ด้านการบริหาร	\bar{x}	S.D.	แปรผล
การวางแผนกลยุทธ์	3.13	0.83	มาก
การจัดสรรใช้ทรัพยากร	3.00	0.96	ปานกลาง
การดำเนินการอย่างเป็นระบบ	3.11	0.89	มาก
ภาพรวม	3.08	0.89	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 ผู้นำนักเฉลี่ยด้านการบริหารทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.08 ค่า S.D. เท่ากับ 0.89 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่ด้านการวางแผนกลยุทธ์ และด้านการดำเนินการอย่างเป็นระบบ เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 และ 3.11 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.83 และ 0.89 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการจัดสรรใช้ทรัพยากร มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.00 ค่า S.D. เท่ากับ 0.96 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ด้านบุคลากร

ตารางที่ 2 ภาพรวมของด้านบุคลากร

ด้านบุคลากร	\bar{x}	S.D.	แปรผล
ความรู้ความสามารถ	3.17	0.91	มาก
ไหวพริบการแก้ไขปัญหา	3.14	0.87	มาก
ความคิดสร้างสรรค์	3.11	0.90	มาก
ภาพรวม	3.14	0.89	มาก

จากตารางที่ 2 ผู้นำนักเฉลี่ยด้านบุคลากร ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.14 ค่า S.D. เท่ากับ 0.89 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความรู้ความสามารถ และด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหา เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และ 3.14 ทั้งหมดแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.91 และ 0.87 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการควบคุม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.11 ค่า S.D. เท่ากับ 0.90 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับมาก

2.3 ระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่

ตารางที่ 3 ภาพรวมของระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่

ระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่	\bar{x}	S.D.	แปรผล
ความทันสมัย	3.18	0.92	มาก
ความเป็นระเบียบเรียบร้อย	3.22	0.94	มาก

ระดับการบริหาร จัดการท้องถิ่นยุคใหม่	\bar{x}	S.D.	แปลผล
การพัฒนาสังคม	3.25	0.86	มาก
รูปแบบการปกครอง	3.10	0.80	ปานกลาง
ความรับผิดชอบต่อส่วนรวม	3.14	0.86	มาก
ภาพรวม	3.18	0.88	มาก

จากตารางที่ 3 ระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.18 ค่า S.D. เท่ากับ 0.88 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการพัฒนาสังคม มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 3.25 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.86 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.22 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.94 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านความทันสมัย มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.18 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.92 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีน้ำหนักเฉลี่ย 3.14 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.86 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนด้านรูปแบบการปกครองมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เท่ากับ 3.10 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.80 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

2.4 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 4 สรุปเมทริกซ์ผลการทดสอบสมมติฐานด้านประชากรศาสตร์

ด้านประชากรศาสตร์	ระดับการบริหาร จัดการท้องถิ่นยุคใหม่
1.1 เพศ	ไม่มีความแตกต่าง
1.2 อายุ	ไม่มีความแตกต่าง
1.3 ระดับการศึกษา	แตกต่าง
1.4 อาชีพ	ไม่มีความแตกต่าง

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า มีเพียงด้านระดับการศึกษาเท่านั้น ที่มีระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. สรุปผลการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัด

ชลบุรี

จากผลการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

1. น้ำหนักเฉลี่ยด้านการบริหารทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.08 ค่า S.D. เท่ากับ 0.89 แปลผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่ด้านการวางแผนกลยุทธ์ และด้านการดำเนินการอย่างเป็นระบบ เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 และ 3.11 ทั้งหมดแปลผลได้ว่าอยู่ใน

ระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.83 และ 0.89 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการจัดสรรใช้ทรัพยากร มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.00 ค่า S.D. เท่ากับ 0.96 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2. น้ำหนักเฉลี่ยด้านบุคลากร ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.14 ค่า S.D. เท่ากับ 0.89 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความรู้ความสามารถ และด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหา เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และ 3.14 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.91 และ 0.87 ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน ด้านการควบคุม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.11 ค่า S.D. เท่ากับ 0.90 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับมาก

3. ระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.18 ค่า S.D. เท่ากับ 0.88 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการพัฒนาสังคม มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 3.25 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.86 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.22 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.94 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านความทันสมัย มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.18 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.92 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านความรับผิดชอบต่อส่วนรวม มีน้ำหนักเฉลี่ย 3.14 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.86 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนด้านรูปแบบการปกครองมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เท่ากับ 3.10 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.80 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษากระบวนการของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

จากผลการศึกษา พบว่า ด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในจังหวัดชลบุรีด้านใด ที่มีระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 อยู่ 1 ด้าน คือ ด้านระดับการศึกษา ส่วนด้านเพศ อายุ และอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนวทางในการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

1. **ด้านการบริหาร** จากผลการศึกษาพบว่า ด้านการบริหารที่ส่งผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ประกอบด้วย

1.1 ด้านการวางแผนกลยุทธ์ โดยมีค่า $t = 1.843$ หมายความว่า ด้านการวางแผนกลยุทธ์มีผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.843 หน่วย

1.2 ด้านการดำเนินการอย่างเป็นระบบ โดยมีค่า $t = 1.687$ หมายความว่า ด้านการดำเนินการอย่างเป็นระบบมีผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.687 หน่วย

2. **ด้านบุคลากร** จากผลการศึกษาพบว่า ด้านบุคลากรที่ส่งผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ประกอบด้วย

2.1 ด้านความรู้ความสามารถ โดยมีค่า $t = 2.065$ หมายความว่า ด้านความรู้ความสามารถมีผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 2.065 หน่วย

2.2 ด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหา โดยมีค่า $t = 1.834$ หมายความว่า ด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหา มีผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.834 หน่วย

2.3 ด้านความคิดสร้างสรรค์ โดยมีค่า $t = 1.953$ หมายความว่า ด้านความคิดสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นมีผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 1.953 หน่วย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยสามารถอภิปรายและสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัด

ชลบุรี

1. ผู้นำนักเฉลี่ยด้านการบริหารทั้ง 3 ด้าน โดยด้านการวางแผนกลยุทธ์ และด้านการดำเนินการ อย่างเป็นระบบ เป็นด้านที่มีผู้นำนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก ในขณะเดียวกัน ด้านการจัดสรรใช้ทรัพยากร มีผู้นำนักเฉลี่ยต่ำที่สุด ส่วนใหญ่มองว่าการวางแผนกลยุทธ์เป็นส่วนสำคัญในการบริหารเพราะ การจะไปขึ้นต่อไปจะต้องมีแผนกลยุทธ์ที่พร้อม รองลงมาเป็นการดำเนินการอย่างเป็นระบบจะช่วยให้ การปฏิบัติงานไปได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพเกิดข้อผิดพลาดที่น้อย และการจัดสรรใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนทรชัย ชอบยศ (2561) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการท้องถิ่นเพื่อการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน : กรณีศึกษากลุ่มโรงสีข้าวชุมชนตำบลหนองบัว อำเภอกอสุ่มพิสัย จังหวัดมหาสารคาม พบว่า การบริหารจัดการท้องถิ่นตามเจตนารมณ์การจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมโดยรวม โดยเน้นพื้นที่เป็นฐานของการพัฒนาเป็นสำคัญ การที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายใต้กระบวนการ บริหารจัดการท้องถิ่น (Governance) จะประสบความสำเร็จในการบริหารงานเพื่อตอบสนองต่อความต้องการและสามารถแก้ไขปัญหาของประชาชนได้ ต้องเน้นให้มีการแสวงหาภาคีอื่น ๆ มีส่วนร่วมในการ พัฒนา ทั้งส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคเอกชนหรือแม้กระทั่งภาค ประชาชน ชุมชนซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นอีกทั้งยังเป็นผู้มีส่วนในการกำหนด ทิศทางการพัฒนาท้องถิ่น ผ่านการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นหรือการกำหนดแนวทางในการพัฒนาผ่าน กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น เป็นต้น

2. ผู้นำนักเฉลี่ยด้านบุคลากร ทั้ง 3 ด้าน โดยด้านความรู้ความสามารถ และด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหา เป็นด้านที่มีผู้นำนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก ในขณะเดียวกัน ด้านการควบคุม มีผู้นำนักเฉลี่ยต่ำ ที่สุด ส่วนใหญ่มองว่าสิ่งที่บุคลากรต้องมีคือความรู้ความสามารถที่จะทำให้ง่ายต่อการบริหารจัดการ ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รองลงมาคือการมีไหวพริบในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้น และการควบคุมให้อยู่ในระบบระเบียบเรียบร้อย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนาวุฒิ คำศรีสุข และ

กัมปนาท วงษ์วัฒน์พงษ์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่า กระบวนการสรรหาบุคลากรเกิดมาจากการตีความเจตนาารมณ์ของรัฐธรรมนูญในเรื่องการบริหารงานบุคคลผิด ส่งผลให้อำนาจในกระบวนการบริหารงานบุคคล ตั้งแต่การสรรหา การบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย จนถึงการให้ความดี ความชอบนั้น ไปกระจุกที่บุคคลเดียวคือผู้บริหารหรือนายก ที่มาจากการเลือกตั้ง ทำให้สามารถใช้อำนาจ ได้ตามอำเภอใจ ส่งผลให้ท้องถิ่นได้บุคคลไม่มีคุณภาพซึ่งกระทบต่อคุณภาพของการบริหารงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย ซึ่งการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบทั่วไป ได้แก่ เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ในปัจจุบันมีปัญหาเนื่องจากอำนาจ ในการบริหารงานบุคคลอยู่ที่ผู้บริหารท้องถิ่น ซึ่งมาจากการเมืองมักเข้ามาครอบงำ ส่วนกลางไม่มีการกระจายอำนาจตามรูปแบบขาดความเป็นอิสระ มีปัญหาทุจริตคอรัปชั่น ระบบคุณธรรมในการบริหารงานบุคคล ถูกแทรกแซงทั้งจากภายในและภายนอก ไม่มีการถ่วงดุลในการใช้อำนาจการบริหารงานบุคคลก็เกิดความเสียหายต่อระบบคุณธรรม

3. ระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน โดยด้านการพัฒนาสังคมมีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านความเป็นระเบียบเรียบร้อย ด้านความทันสมัย และด้านความรับผิดชอบโดยรวม ตามลำดับ ส่วนด้านรูปแบบการปกครองมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด การพัฒนาสังคมเป็นส่วนสำคัญที่ต้องทำเพื่อคุณภาพชีวิตของประชาชนจัดระเบียบสังคมให้อยู่ในกฎเกณฑ์การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อให้อัตโนมัติของสังคมเพื่อความทันสมัยเกิดความรับผิดชอบโดยรวม และการปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองที่สามารถใช้ได้ในยุคปัจจุบัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฌญฐ์ณัชชา ไชยประเสริฐ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทท้องถิ่นกับการบริหารจัดการเมืองแบบ Smart City พบว่า บทบาทท้องถิ่นกับการบริหารจัดการเมืองแบบ Smart City เพื่อเป็นการพัฒนาเมืองอัจฉริยะให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผลและความปลอดภัย โดยมุ่งเน้นความเป็นนวัตกรรมและการใช้เทคโนโลยีในการสร้างเครือข่ายการสื่อสารที่เชื่อมโยงทั้งระบบของเมือง บทบาทท้องถิ่นกับการบริหารจัดการเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ในมิติของการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ 9 มิติ ของท้องถิ่นคือ 1) เมืองอัจฉริยะด้านการศึกษา (Smart Education) 2) เมืองอัจฉริยะด้านสุขภาพ (Smart Healthcare) 3) เมืองอัจฉริยะด้านคุณภาพชีวิต สังคมและ ชุมชน (Smart Living) 4) เมืองอัจฉริยะด้านความปลอดภัย (Smart Safety) 5) เมืองอัจฉริยะด้านการบริหารจัดการภาครัฐ (Smart Government) 6) เมืองอัจฉริยะด้านสิ่งแวดล้อม (Smart Environment) 7) เมืองอัจฉริยะด้านเศรษฐกิจ (Smart Economy) นอกจากนี้ การพัฒนาเมืองอัจฉริยะของท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จจะต้องเข้าใจ สำคัญว่า เมืองอัจฉริยะจะต้องเกิดจากความต้องการและการเรียกร้องจาก ประชาชนในท้องถิ่น เมืองอัจฉริยะจะต้องถูกกำหนดให้เป็นนโยบายที่จะต้องเร่งดำเนินการโดยด่วน และ เมืองอัจฉริยะจะต้องไม่ใช่เพียงนโยบายรัฐที่ลงมาจากส่วนกลางเท่านั้น แต่จะต้องเกิดจาก ความร่วมมือของภาคส่วนต่าง ๆ ในพื้นที่ ดังนั้น บทบาทการพัฒนาเมืองของท้องถิ่นจึง จำเป็นต้องอาศัยความรู้ความสามารถของผู้เชี่ยวชาญจากหลายภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นท้องถิ่นเอง ภาครัฐและภาคเอกชน จะต้องร่วมมือประสานกันขับเคลื่อนให้ไปสู่การเป็นเมือง อัจฉริยะที่มีความปลอดภัยและสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชน

ในท้องถิ่น เมือง อัจฉริยะ ท้องถิ่นจะต้องนำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาเชื่อมต่อกับระบบอินเทอร์เน็ตและโครงข่าย โทรคมนาคมในเมือง เพื่ออำนวยความสะดวกกับประชาชน สร้างความเติบโตทาง เศรษฐกิจให้กับธุรกิจขนาดเล็ก และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมืองไปพร้อม ๆ กัน

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษากระบวนการของการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

จากผลการศึกษา พบว่า ด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในจังหวัดชลบุรีด้านใด ที่มีระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ แตกต่างกัน คือ ด้านระดับการศึกษา ส่วนด้านเพศ อายุ และอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของพระบุญเพ็ง สิทธิวงษา และคณะ (2562) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการบริหารจัดการท้องถิ่นของบุคลากรองค์การบริหาร ส่วนตำบลสีหอย อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี พบว่า บุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการบริหารจัดการท้องถิ่น ไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า บุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการใช้หลักอิทธิบาท 4 มีการบริหารจัดการท้องถิ่น ด้านฉันทะ และด้านวิริยะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนบุคลากรที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการบริหารจัดการท้องถิ่น ด้านจิตตะ และด้านวิมังสา ไม่แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนวทางในการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ของจังหวัดชลบุรี

1. ด้านการบริหาร ที่ส่งผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ประกอบด้วย ด้านการวางแผนกลยุทธ์ และด้านการดำเนินการอย่างเป็นระบบ
2. ด้านบุคลากร ที่ส่งผลต่อระดับการบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ ประกอบด้วย ด้านความรู้ความสามารถ ด้านไหวพริบการแก้ไขปัญหา และด้านความคิดสร้างสรรค์

การบริหารจัดการท้องถิ่นยุคใหม่ด้านที่ส่งผลคือ ด้านการบริหาร และด้านบุคลากร การบริหารจัดการในยุคสมัยใหม่นั้นต้องมีการวางแผนกลยุทธ์ที่รอบคอบตามลำดับชั้นการเรียนรู้จากสิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมนำมาประยุกต์ใช้ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดูแลในแต่ละภาคส่วนเพื่อการดูแลอย่างทั่วถึงในทุกพื้นที่จังหวัดชลบุรี เรื่องของเศรษฐกิจ สถานที่ท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อม การคมนาคม สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และความปลอดภัย ซึ่งการจะบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพในยุคใหม่นั้นบุคลากรก็มีส่วนสำคัญการพัฒนาตนเองเพื่อที่จะมีความรู้ความสามารถใช้เทคโนโลยีมีไหวพริบแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี และมีความคิดที่ไม่เหมือนใครมีไอเดียใหม่ ๆ นำมาพัฒนาอยู่ตลอด จึงจำเป็นต้องคัดเลือกบุคลากรที่มีประสิทธิภาพจากสอบสัมภาษณ์ดูโปรไฟล์ หรือจากการจัดอบรมต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทางเชิงนโยบาย

การบริหารจัดการโดยให้ประชาชนเป็นจุดศูนย์กลางของการบริหารจัดการ การแก้ไขปัญหา การกำหนดทิศทางการเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำแผนพัฒนาความเป็นอยู่ เศรษฐกิจ การเมือง การทำเมือง ให้สะอาดน่าอยู่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องจริงจังและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะทางเชิงปฏิบัติ

- 1) ส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่ให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น จัดตั้งเป็นสมาคมชุมชนอาสาในการพัฒนาการบริหารจัดการ
- 2) จัดแบ่งการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดเป็นสัดส่วนและชัดเจน จัดทีมบุคลากรในตำแหน่งที่ถนัดตามความเหมาะสม ใช้งบประมาณตามปริมาณที่ถูกต้องไม่ขาดหรือเกิดจนเกินไป
- 3) จัดการประชุมระดับจังหวัดหนึ่งครั้งต่อหนึ่งเดือนเพื่อสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นของแต่ละชุมชนในแต่ละเดือนเพื่อนำมาพัฒนาแก้ไข

ข้อเสนอแนะทางการศึกษาในครั้งต่อไป

สำหรับการศึกษาในครั้งถัดไป ผู้ที่สนใจศึกษาควรประยุกต์ใช้เนื้อหาต่าง ๆ ในการเก็บข้อมูลที่ลงลึกถึงรายละเอียดทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เพิ่มมากขึ้น จากการทำแบบสอบถาม และลงพื้นที่สัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการท้องถิ่นในเรื่องของการปฏิบัติงาน แนวทางต่าง ๆ ที่จะใช้พัฒนาในพื้นที่สอบถามเรื่องของมุมมองในปัจจุบันที่มีต่อการบริหารเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา.(2560). การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Window (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สามลดา.
- ณัฐธัญชา ไชยประเสริฐ. (2565). บทบาทท้องถิ่นกับการบริหารจัดการเมืองแบบ Smart City. *วารสาร มจร บาลีศึกษายุทธศาสตร์ปริทรรศน์*, 8(1), 71-84.
- ธนาวุฒิ คำศรีสุข และกัมปนาท วงษ์วัฒนพงษ์. (2565). ปัญหาและอุปสรรคในการบริหารงานบุคคลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 7(1), 369-386.
- ธศรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2562). พุทธจริยศาสตร์: ทางเลือกของการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 6(ฉบับพิเศษ), 624-634.
- ธศรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). กระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทโดยพุทธสันติวิธี ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง (ดุขภูนิพนธ์พุทธศาสตร์ดุขภูนิพนธ์).มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ธศรัฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนแบบออนไลน์ภายใต้สถานการณ์การแพร่ของเชื้อไวรัส COVID-19. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 10(2), 509-522.

- พระบุญเพ็ง สิทธิวงษา และคณะ. (2562). การใช้หลักอิทธิบาท 4 ในการบริหารจัดการท้องถิ่นของบุคลากรองค์การบริหาร ส่วนตำบลสี้อ อำเภอกุมภวาปี จังหวัดอุดรธานี. *วารสารมหาจุฬานาครธรรมศาสตร์*, 6(5), 2459-2480.
- วัฒนา นนทชิต และคณะ. (2565). ศักยภาพในการจัดการเชิงกลยุทธ์ของเทศบาลนครยะลาตามแนวทาง “การบริหารจัดการท้องถิ่นที่ดี” บนพื้นฐานหลักธรรมาภิบาล. *วารสารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน*, 4(3), 78-90.
- สุนทรชัย ขอบยศ. (2561). การบริหารจัดการท้องถิ่นเพื่อการส่งเสริมเศรษฐกิจชุมชน : กรณีศึกษากลุ่มโรงเรียนข้าวชุมชนตำบลหนองบัว อำเภอกอสมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม. *วารสารการเมืองการปกครอง*, 8(2), 16-32.
- DOH กรมอนามัย. (2565). *ประชากรทะเบียนราษฎร จำแนกรายเพศ ปีงบประมาณ 2565*. สืบค้นเมื่อ 24 กรกฎาคม 2565, จาก <http://dashboard.anamai.moph.go.th/population/pop-all/?year=2022>
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rdEd. New York: Harper and Row Publications.

